

17 Söndagen efter Trefaldighet

1 Årg. Ev. Matt. 6:19-24

I.N.J

"Fötterna på jorden, men hjärtat i himmelen". Det är så en kristen är kallad att leva. Men vad betyder det, att ha fötterna på jorden? Jo, att det är i denna värld och verklighet vi lever, precis som den är: skön och brusten på en gång. Ibland brukar vi felaktigt tala om världen som en plats som inte har med Gud att göra. Men Gud har inte gett bort ens en ynka kvadratmillimeter av sin skapelse och sagt: Med den kan ni göra vad ni vill.

Nej, som det står i Psaltaren 24:1: *"Jorden är Herrens med allt den rymmer, världen och alla som bor i den"*. Det är därför vi som kristna med gott samvete kan leva ett vanligt, vardagligt, världsligt liv med allt vad de innebär. Världsfrånvarhet, likgiltighet för Guds skapelse och svartmålning av de naturliga livsytringarna, är därför inte fromt. Hur mycket ondska och synd världen än rymmer: Det är här vi lever – *med fötterna på jorden*.

Men *hjärtat*, det som inte främst har med *känslan* att göra, utan vår tanke och vårt sätt att se på tillvaron, det skall ha *en himmelsk prägel*. Vi vet att världen är Guds och det gör skillnad det. Det ger att annat synsätt – andra värderingar. Vi ser på tillvaron som Gud ser den, eller som Jesus säger, med *"ogrumlad blick"* och kan därför skilja ut vad som är av verkligt värde och vad som inte är det. Perspektiv är viktiga. Och det förstår vi ju att det är *skillnad* på att flyga högt, som örnen. Det ger ett perspektiv. Att sitta som en groda vid trädgårdsdammen och kväka, ett annat. Det är därför bort ifrån grodperspektivet Jesus vill föra oss idag – till örnperspektivet – att se på tillvaron under evighetens synvinkel – att hjälpa oss att stå med båda fötterna på jorden men ändå ha vårt hjärta i himmelen.

Nu kan vi ju tycka att Jesu ord är verkligt stränga. Inga sockerpiller precis. Det Jesus kräver av oss är inte lite det! Han varnar oss för att hålla oss med *dubbla lojaliteter* här i livet. Vi som så gärna önskar ett *både och*, ställs idag inför ett obönhörligt *antingen eller*. Här duger inget hälftenbruk! *"Ingen kan tjäna två herrar"* säger Jesus. *"Ni kan inte tjäna både Gud och mammon"*.

Men vem är då denne "mammon" som vågar uppträda som Guds jämbördige? Ja, själva ordet betyder rätt och slätt "förmögenhet", "rikedom" eller "jordisk egen-dom". I sig är sådant vare sig syndigt eller förbjudet. Jesus är ingen fattigdomsromantiker. Inte heller asket för den delen. Frågan är bara hur vi handskas med det jordiska, om vi låter det behärska oss och forma vårt sätt att tänka, handla och vara, eller vi använder det så som det skall användas: som nödvändiga medel för livets uppehälle, som medel för att förverkliga Guds vilja, som medel för att tjäna

min nästa, men medel som i grunden är förgängliga och som aldrig kan ersätta Gud eller skänka himmel och evigt liv!

Nu är det *en sak* att människor ofta dyrkar och tjänar ”*det skapade i stället för Skaparen*” som Paulus skriver i Rom 1:25. Döda ting som pengar, prylar och pinaler har en förunderlig förmåga att behärska oss människor och fullständigt få makt över både hjärta och sinne. Men är det nu så att man ”*samlar skatter här på jorden*”, då har man faktiskt gjort sitt val! Och när livet här på jorden är över då får man vara så snäll att också ta konsekvensen av sitt skattsamlande. Man har fått ut sin lön, fått äta, dricka, njuta och roa sig! Mammon har hållit sin del av avtalet. Han har aldrig lovat några skatter i himmelen. Tvärtom! Det han ger gäller denna jord och har, som allt jordiskt, ett ”bäst föredatum”. Allt har han ärligt utbetalt, och det på öret! Så egentligen är ingen orättvisa begången! Gud är inte grym! Man har ju fått precis som man ville. Man har inte mer att fordra! Har man inte kunnat säga till Gud: ”Ske din vilja!”, står man där svarslös när Gud en gång säger sitt: ”Ske dig som du vill!”.

Nu är väl kanske inte *detta* vårt problem, att vi inte fattar att de jordiska skatterna hotas av ”*mal och mask som förstör och tjuvar som bryter sig in och stjäl*”. Det verkliga problemet *för oss*, det är det där *haltandet på båda sidor* – att inte vilja eller våga göra ett val – utan liksom för att vara garderade - försöker ge *halva hjärtat* åt Gud och *halva hjärtat* åt mammon. Vi måste därför välja perspektiv, vi måste ta ställning, vi kan inte vara välvilligt neutrala utan måste faktiskt avgöra oss! Jesu ord gäller utan prutmån: ”*Ni kan inte tjäna både Gud och mammon*”.

Vad det handlar om idag är ett verkligt konststycke: att kunna ha *hjärtat i himmelen* samtidigt som man har *fötterna på jorden*. Det är vad Jesus fordrar av oss som vill vara hans lärjungar. Och det helt fantastiska och förunderliga är, att *han vill ge oss det han kräver*. Det är det som är evangeliet idag, att vi, som inte kan ta oss nya ögon eller göra oss nya hjärtan, vi får det av nåd när vi lever lärjungaliv med Jesus. Då undgås vi inte att påverkas av honom. Då blir det angeläget att be, precis som David gör i Psaltaren: ”*Öppna mina ögon*” (Ps. 119:18) och ”*Skapa i mig, Gud, ett rent hjärta, ge mig ett nytt och stadigt sinne*”. (Ps 51:10).

Gud vill verkligen vår förändring! Inte för att han är en snåljåk som missunnar oss pengar, ägodelar och jordisk glädje! Förändringen syftar inte till att förta livsglädjen och förvandla oss till surmulna asketer, dysterkvistar och nejsägare! Nej, Gud vill bara det bästa för sina barn, inget mindre. Förlåtelse, nåd, hopp, kraft, tillförsikt och evigt liv vill han ge, sådant som aldrig kan förstöras eller tas ifrån oss, utan som gör oss verkligt ”himmel-rika”.

Jesu ord idag om ett *antingen eller*, är alltså, rätt betraktat ett härligt evangelium. Han har bara vårt eviga väl för ögonen. Inget annat! Endast det oförgängliga och

oförstörbara är gott nog åt Guds barn. De tolv lärjungarna, de som följde Jesus under hans liv här på jorden, fick en gång en testfråga av honom. Svaret på den frågan visar vad Jesus går för och hur gott det är att höra honom till. När han med tanke på det liv de delat med honom i tre års tid frågar: "*Behövde ni sakna någont?*", svarar de helt sanningsenligt: "*Nej, ingenting*" (Luk 22:35).

Just det! Ingenting. Vi har ju *allt med Jesus!* Allt av verkligt värde! Och då blir vi också fria, verkligt fria! Vi slipper att vara slavar under tingen och behärskas och regeras av det som är förgängligt och som till sist förgås! Lever vi så, som det anstår Guds barn, *med fötterna på jorden* men *med hjärtat i himmelen*, då kan vi inte annat än vara glada. Surmulenhet, försagdhet och ängslan, är inte Guds barn kännetecknen, utan istället glädje, frimodighet och bekymmerslöshet. Vi samlar inte skatter här på jorden, utan i himmeln. Vi vet ju så väl:

*Den enda skatt som gör mig rik
Den finner jag min Gud i dig.*

Amen

Psalmer: 583, 242, 390 v 5-8, 259